

«No passa cada dia que algú ens necessiti (de fet, no és gens habitual que algú ens necessiti)». Dramatúrgia: Albert Boronat, Judith Pujol, Carme Portaceli. Direcció: Carme Portaceli. Intèrprets: Carme Conesa, Carlota Olcina, Inma Cuevas, Gabriela Flores, Pilar Matas, Rosa Renom, Carlota Ferrer, Jordi Collet, Ferran Carvajal, Nao Albet, Borja Luna, David Fernández Fabu, Mohamed el Bouhali, Eduard Farelo, entre altres. Interpretació musical en directe: The Sey Sisters (Edna, Kathy, Yolanda). Dansa: Sol Picó. Espai escènic: Paco Azorín. Disseny audiovisual: Miquel Àngel Raió. Vestuari: Carlota Ferrer. Coreografia: Ferran Carvajal. Il·luminació: David Picazo. Banda sonora: Jordi Collet. Ajudantia de direcció: Judith Pujol. Fotografia: Geraldine Leloutre. Produció: Grec 2020. Teatre Grec Montjuïc, Barcelona. Del 4 al 5 de juliol.

Un teatre de “guerra” que lamentablement s'esguerra

Diu la directora Carme Portaceli en el programa de mà —bé, de mà, no, virtual, per mor del coronavirus— que la dramaturga Susan Sontag (Nova York, 1933 - 2004) va anar a la ciutat bosniana de Sarajevo —era l'agost del 1993—, enmig del terrible setge que la ciutat patia, per representar-hi l'obra «Tot esperant Godot» de Samuel Beckett en plena guerra. Afegeix Portaceli que el teatre de Sarajevo estava ple de públic que, a pesar del perill dels francitiradors serbis i els obusos, volien participar d'aquell ritual col·lectiu sota qualsevol risc.

Crec que aquesta reflexió de la directora Carme Portaceli reflecteix l'esperit amb el qual s'ha arriscat a muntar aquest espectacle de títol quilomètric. Amb un esperit que tingué caràcter de ritual, de retorn després del “setge” del coronavirus i per intentar reconfortar també tant els intèrprets, músics i tècnics com els espectadors.

Les presses no són amigues del teatre. Carme Portaceli ha hagut de deixar aparcat fins a l'any vinent l'adaptació de «La casa de los espíritus», d'Isabel Allende i ha acceptat la proposta que el Grec li ha fet en un temps rècord que s'evidencia quan tots els intèrprets ballen, es mouen, giren i giren sobre les tarimes ho fan amb el bloc

del guió a les mans convertint el que seria una olla barrejada de fragments monologats en una aparent lectura dramatitzada, salpebrada, això sí, amb una treballada il·luminació, esquitxades de projecció sobre el rocam del Grec i amb elements de vestuari mínims —caretes, carotes i altres artilugis propis de la Commedia dell'Arte— i píndoles musicals com un bàlsam amb el trio de The Sey Sisters i la coreografia electrizant amb Sol Picó, a quatre mans amb Ferran Carvajal.

Però el farcit de fragments de textos, des de Shakespeare a Daniel Defoe, Henrik Ibsen, Albert Camus, Oscar Wilde, Charlotte Brontë, Caryl Churchill, Roland Schimmelpfennig o l'ajornada Isabel Allende, sense oblidar Angélica Liddell —precisament col·lega de Grec i veïna de l'amfiteatre al Teatre Lliure amb el provocatiu muntatge «The Scarlet Letter»—, es converteix en un poti-poti que està més al servei d'allò que es vol simbolitzar que no pas d'un discurs que qualli unitàriament en els espectadors amb el fil terapèutic postcoronavirus, si és que es pot parlar d'un “post” tan aviat.

Al costat d'un estol d'intèrprets de primera fila —la fitxa artística en deixa constància— hi ha la sensació que la precarietat en el procés d'assaig i composició de la dramaturgia ha jugat a la contra i que, comparat per exemple amb un altre poti-poti, el de la companyia inaugural Baró d'Evel —igualmente preparat amb poc temps—, li ha faltat aquell alè poètic que endolcís la duresa del “poti-poti” versus monòleg sisplau per força.

Malgrat tot, l'espectacle lluita aferrissadament per oferir aquests moments de guspira i els seus intèrprets també ho fan, tot i que ho aconsegueixen excepcionalment, tant des de la paraula com des de la plàstica o la música, només en moments determinats, aquells que serveixen per muntar un vídeo de pocs minuts perquè, al vídeo, com al cinema, “tot era bonic”.

Andreu Sotorra, Clip de Teatre, 6 juliol 2020